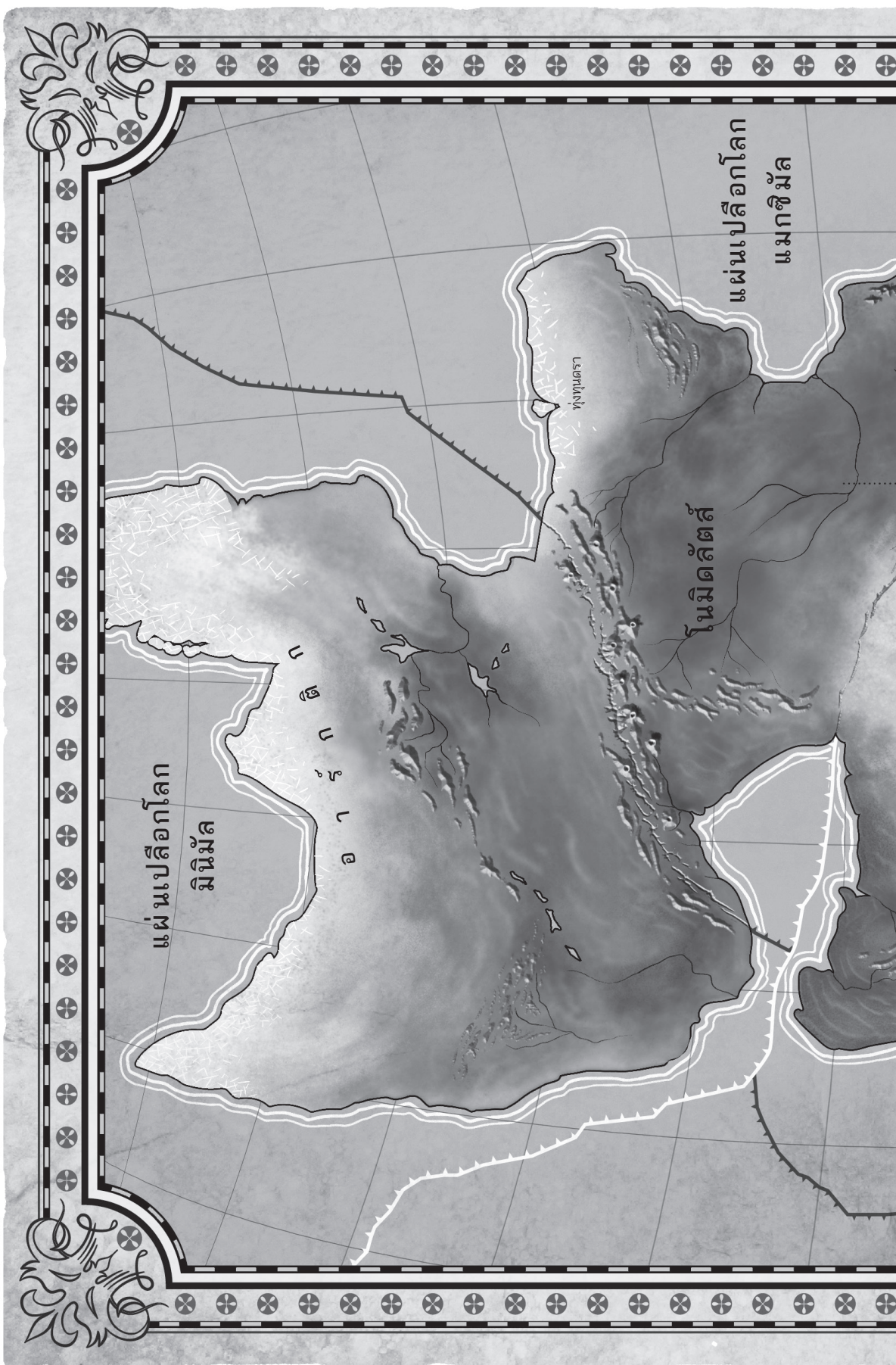

แต่ทุกคนที่ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้การยอมรับ
ในขณะที่คนอื่น ๆ ได้มาโดยปราศจากข้อสงสัย

แผ่นเปลือกโลก

มีนิมัล

มหาสมุทร
อินเดีย

ทวีปอเมริกา

แผ่นเปลือกโลก

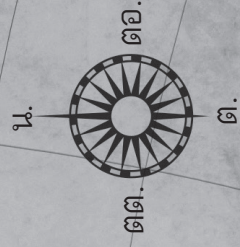
แมกซีมัล

ทุ่งหญ้า

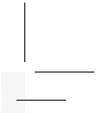

ไซมิลิตส์

copyright 2014 by Tim Paul, www.timpaulmaps.com

อาร์มภบท

คุณอยู่ที่นี้

รามามาเริ่มกันที่จุดจบของโลกดีกว่า เล่าเสียให้จบๆ ไป แล้วจะได้เล่าเรื่องที่น่าสนใจกว่านั้นต่อ

ก่อนอื่น ขอเล่าถึงจุดจบระดับบุคคล มีสิ่งหนึ่งที่เธอจะเฝ้าคิดถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าในเวลาต่อมา เมื่อเธอย้อนนึกภาพการตายของลูกชายและพยายามทำความเข้าใจสิ่งๆ ไรซึ่งเหตุผล เธอจะคลุมร่างน้อยๆ ที่บอบช้ำของอูเซอด้วยผ้าห่ม แต่ไม่ปิดหน้าเพราะเขากลับความมืด และเธอจะนั่งข้างร่างนั้นอย่างมีนชา และเธอจะไม่สนใจโลกภายนอกที่กำลังถึงกาลอวสาน โลกได้จบลงแล้วภายในตัวเธอ และจุดจบทั้งสองแบบไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ถึงตอนนี้เธอซ้ำชองมากในเรื่องดังกล่าว

สิ่งที่เธอคิดต่อนั้นและหลังจากนั้นคือ *แต่เขามีชีวิตอิสระ*

และตัวตนที่เหนือยล้ำขมขื่นของเธอก็เป็นคนตอบข้อคิดเห็นที่เกือบเป็นคำถามนี้ ทุกครั้งที่ตัวตนอันตื่นตระหนกงงววยของเธอนึกสงสัยขึ้นมา

เขาไม่ได้มีชีวิตอิสระ ไม่เชิง แต่ตอนนี้เขาจะเป็นอิสระ

ฤดูมรณะ

แต่คุณอยากทราบบริบท ดั้งนั้นขอเล่าตอนจบใหม่ ตามที่จารึกไว้บนแผ่น
ทวิป

มีผืนดินแห่งหนึ่ง

เป็นผืนดินธรรมดา มีภูเขา ที่ราบสูง หุบเขา และสามเหลี่ยม
ปากแม่น้ำเหมือนผืนดินทั่วไป เป็นผืนดินธรรมดา ยกเว้นในเรื่องขนาด
และพลวัตของมัน มันเคลื่อนตัวบ่อย ผืนดินนี้ ราวกับชายชราที่นอน
กระสับกระส่าย ทอดถอนใจและอกรกระเพื่อม ปากยื่นและผายลม อ้าปาก
หาวและกลืนน้ำลาย แน่หนอนว่าผู้คนบนผืนดินนี้เรียกมันว่า *สติลล์เนสส์*
เป็นผืนดินที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งขมขื่นภายใน

สติลล์เนสส์มีชื่ออื่นอีก ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นดินแดนหลายแห่ง
ปัจจุบันเป็นทวิปแผ่กว้างต่อกันเป็นผืนเดียว แต่ในอนาคตมันจะแตกออก
อีกครั้ง

อีกไม่นานเลยละ

จุดจบเริ่มขึ้นในมหานครแห่งหนึ่ง มหานครที่เก่าแก่ที่สุด ใหญ่ที่สุด
และงดงามที่สุดในโลก มหานครแห่งนั้นชื่อยูเมเนส ในอดีตเคยเป็น
ใจกลางของจักรวรรดิหนึ่ง ปัจจุบันยังเป็นใจกลางของหลายสิ่ง แม้ว่า
จักรวรรดินั้นได้อับเฉาไปหลายต่อหลายปีแล้วนับตั้งแต่มันแรกผลิบาน
ตามครรลองของจักรวรรดิทั้งหลาย

ยูเมเนสไม่ได้โดดเด่นเพราะขนาดใหญ่ มีมหานครอีกหลายแห่ง
ในโลกแถบนั้น เชื่อมต่อกันเป็นลูกโซ่ตามแนวเส้นศูนย์สูตร หมู่บ้าน
ในแถบอื่นทั่วโลกแทบไม่เติบโตเป็นเมือง และเมืองแทบไม่ขยายจนเป็น
มหานคร เพราะรูปแบบการปกครองดังกล่าวดำรงอยู่ได้ยากเมื่อโลก
พยายามกลืนกินพวกมันอยู่เสมอ...แต่ยูเมเนสมั่นคงเป็นส่วนใหญ่ของ
เวลายี่สิบเจ็ดศตวรรษที่อยู่มา

ยูเมเนสไม่เหมือนใครเพราะมีเพียงที่นี่เท่านั้นที่มีมนุษย์หาญกล้า
สร้างอาคารบ้านเรือน ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัย ไม่ใช่เพื่อความสบาย

ไม่แม้แต่เพื่อความสวยงาม แต่เพื่อแสดงความกล้าหาญ กำแพงเมืองเป็นผลงานโมเสกระดับบรมครู และมีภาพสลักลายนูนเล่าถึงประวัติศาสตร์อันยาวนานและแสนทารุณของชาวเมือง กองซากอาคารถูกคั่นด้วยหอคอยสูงใหญ่ราวกับนิ้วที่ทำจากหิน โคมไฟทำมือที่สว่างด้วยไฟฟาล้างน้ำทันสมัย สะพานโค้งประณีตถักทอจากแก้วและความกล้าได้กล้าเสีย และโครงสร้างสถาปัตยกรรมเรียกว่า*ระเบียง* ซึ่งเรียบง่ายและไร้สาระอย่างน่าทึ่งจนไม่เคยมีใครคิดสร้างมันขึ้นมาก่อนในประวัติศาสตร์ที่จารึกไว้ (แต่พึงระลึกว่าประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่ไม่ได้รับการจารึก) ท้องถนนไม่ได้ปูด้วยหินซึ่งเปลี่ยนง่าย แต่ปูด้วยวัสดุผิวเรียบไร้รอยแตกสุดอัจฉริยะที่คนท้องถิ่นเรียกว่า*ยางมะตอย* แม้กระทั่งกระต๊อบในยูเมเนสยังดูทำท่าย เพราะพวกมันเป็นเพียงเพียงผนังบางที่อาจถูกพายุลมแรงพัดโค่น แผ่นดินไหวยังไม่ต้องพูดถึง แต่กระนั้นพวกมันก็ยังตั้งมั่นตั้งที่เป็นอยู่มาหลายชั่วอายุคน

ณ ใจกลางเมืองมีตึกสูงหลายตึก ดังนั้นจึงอาจไม่น่าประหลาดใจที่ตึกหลังหนึ่งใหญ่กว่าและองอาจกว่าตึกอื่นๆ ทุกหลังรวมกัน เป็นโครงสร้างขนาดมหึมา ฐานพีระมิดรูปดาวก่อจากอิฐอบซีเดียนที่ตัดมาอย่างแม่นยำ โดยทั่วไปพีระมิดเป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมที่มั่นคงที่สุด และนี่ก็มาถึงห้าพีระมิด เพราะมันทำได้ และเพราะที่นี่คือยูเมเนส บนยอดพีระมิดจึงประดับด้วยทรงกลมจิวเวลลิกขนาดยักษ์ที่มีผนังหน้าต่างคล้ายอำพันโปร่งแสง ดูเหมือนถูกนำไปไว้บนนั้นอย่างไม่ตั้งใจ ทั้งที่ความจริงแล้วทุกส่วนของโครงสร้างนี้ทำขึ้นเพื่อรองรับน้ำหนักมัน มันดูอ่อนแอกว่านั่นคือสิ่งเดียวที่สำคัญ

อาคารแบล็กสตาร์คือที่ที่เหล่าผู้นำจักรวรรดิมาประชุมกันเพื่อทำกิจของผู้นำ ลูกกลมอำพันเป็นที่ที่พวกนั้นเก็บตัวจักรพรรดิไว้อย่างเรียบร้อยสมบูรณ์แบบ เขาเดินเตร่ตามโถงทางเดินสีทองอย่างสิ้นหวังและสง่างาม ปฏิบัติตามคำสั่งและหวาดหวั่นวันที่นายเหนือหัวตัดสินใจว่าธิดา

ฤดูมรสุม:

ของเขาเป็นเครื่องประดับที่เหมาะสมกว่า

อย่างไรก็ตาม สถานที่และบุคคลเหล่านี้ไม่สำคัญ ฉันเพียงแต่เล่าถึงเพื่อให้เห็นบริบท

แต่ชายคนหนึ่งจะมีความสำคัญยิ่งยวด

คุณอาจลองนึกภาพรูปร่างหน้าตาเขาดูก็ได้ คุณอาจนึกภาพด้วยว่าเขาคิดอะไรอยู่ ภาพนี้อาจผิด เป็นเพียงการคาดเดา แต่ก็มีความเป็นไปได้ระดับหนึ่ง จากการกระทำของเขาในเวลาต่อมา มีความคิดเพียงไม่กี่อย่างเท่านั้นที่อยู่ในใจเขาตอนนี้

เขายืนอยู่บนเนินไม่ห่างจากกำแพงออบซิเดียนของอาคารแบล็กสตาร์ จากตรงนี้เขามองเห็นเกือบทั้งเมือง ได้กลิ่นควันและได้ยินเสียงอื้ออึงลอยมา มีหญิงสาวกลุ่มหนึ่งเดินบนทางลาดยางมะตอยเบื้องล่าง เนินนี้อยู่ในสวนสาธารณะซึ่งเป็นแหล่งโปรดของชาวเมือง (เก็บพื้นที่สีเขียวไว้ในแนวกำแพง ตำนานศิลาซีแนะ แต่ในชุมชนส่วนใหญ่พื้นที่สีเขียวปกคลุมด้วยพืชผักและพรรณไม้บำรุงดิน มีแค่นยูเมเนสเท่านั้นที่พื้นที่สีเขียวถูกสลักเสลาอย่างงดงาม) หญิงสาวหัวเราะคำพูดของเพื่อนคนหนึ่ง และสายลมพัดพาเสียงนั้นขึ้นไปถึงชายผู้ยืนอยู่ เขาหลับตาและตีמדากับเสียงสะท้อนแผ่วเบาของพวกเขา เสียงฝีเท้าที่แผ่วเบา ยิ่งกว่าเป็นเหมือนเสียงผีเสื้อกระพือปีกกระทบต่อมเซสส์ฌานของเขา เขาเซสส์ชาวเมืองทั้งเจ็ดล้านคนไม่ได้หอรอกนะ เขาเก่ง แต่ไม่เก่งขนาดนั้น ทว่าส่วนใหญ่แล้วก็สัมผัสได้ ทุกคนอยู่ที่นั่น *ที่นี่* เขาสุดหัวใจเข้าลึกและกลายเป็นส่วนหนึ่งของโลก พวกนั้นแต่ละเส้นใยบนประสาทมัมผัสของเขา เสียงปลุกเร้าเส้นขนบางเบาบนผิวหนัง ลมหายใจทำอากาศกระเพื่อมเป็นระลอกเข้าสู่ปอด พวกนั้นอยู่บนร่างเขา พวกนั้นอยู่ในตัวเขา

แต่เขารู้ว่าเขาไม่ใช่และไม่มีวันได้เป็นส่วนหนึ่งของคนเหล่านั้น

“เธอรู้ไหม” เขาเอ่ยปากชวนคุย “ว่าตำนานศิลาฉบับแรกจารึกบนศิลาจริง ๆ เพื่อไม่ให้ถูกปรับเปลี่ยนเข้ากับค่านิยมหรือการเมือง

มันจะได้ไม่เลือนหายไป”

“รู้สิ” เพื่อนร่วมทางของเขากล่าว

“อี จริงสิ เธอคงอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่มันถูกจารึกเป็นครั้งแรก
ฉันลืมไป” เขาถอนใจขณะมองกลุ่มหญิงสาวเดินลับตาไป “รักเธอนี้ก็
ปลอดภัยดี เธอจะไม่ทำให้ฉันผิดหวัง เธอจะไม่ตายจาก และฉันรู้สนนราคา
ล่วงหน้า”

เพื่อนร่วมทางของเขาไม่ตอบ เขาก็ไม่ได้คาดหมายจริงจังว่าจะได้
คำตอบ แม้ว่าใจหนึ่งหวัง เขารู้สึกเดียวดายเหลือเกิน

แต่มันไม่เกี่ยวกับความหวัง เช่นเดียวกับความรู้สึกอื่นอีกมากมาย
ซึ่งเขารู้ดีว่ามีแต่จะนำความหดหู่มาให้ถ้าไตร่ตรองมันอีกครั้ง เขาไตร่ตรอง
เรื่องนี้มามากพอแล้ว เวลาที่จะลั้งเลใจผ่านไป

“ข้อบัญญัติ” เขากล่าวพร้อมอ้าแขน “จารึกบนศิลาแล้ว”

ให้นึกภาพว่าเขายิ้มจนหน้าเมื่อย เขายิ้มมานานหลายชั่วโมงเต็มที่
ฟันขบเข้าหากัน ริมฝีปากฉีกออก ตาหยีจนเกิดรอยตีนกา การยิ้มให้
คนอื่นเชื่อถือเป็นศิลปะ ต้องยิ้มในแววตาด้วย มิเช่นนั้นคนเขาจะรู้ว่าคุณ
เกลียดเขา

“ถ้อยคำที่ตอกด้วยลิ้มถือเป็นเด็ดขาด”

เขาพูดลอยๆ แต่ข้างกายเขามีผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ คล้ายๆ จะเป็น
ผู้หญิง ภาพลักษณ์เพศมนุษย์ของเธอมีไว้เพียงผิวเผิน พอเป็นพิธี
เช่นเดียวกับที่ชุดกระโปรงย้วยซึ่งเธอสวมอยู่ไม่ใช่ผ้า เธอเพียงแค่ว่า
ก่อรูปสสารแข็งกระด้างขึ้นตามรสนิยมของสิ่งมีชีวิตเปราะบางที่เธอกำลัง
คลุกคลีด้วย เมื่อมองจากที่ไกล ภาพมายาทำให้เธอดูเหมือนผู้หญิงยืนหนึ่ง
อย่างน้อยก็ครู่หนึ่ง แต่จากระยะใกล้ ใครก็ตามที่มองอยู่จะสังเกตเห็นว่า
ผิวของเธอเป็นกระเบื้องสีขาว นี่ไม่ใช่อุปไมย ถ้าเป็นประติมากรรม เธอ
จะสวยทีเดียว แม้ว่าดูสมจริงเกินไปหน่อยในสายตาคนแถบนี้ ชาวยูเมเนส
ชอบนามธรรมที่สุภาพอ่อนน้อมมากกว่าความจริงที่บาดตา

ฤดูมรณะ

เมื่อเธอหันไปหาผู้ชายคนนั้น — อย่างช้า ๆ เพราะตัวกินหินมักขยับตัวช้าเมื่ออยู่เหนือพื้นดิน ยกเว้นแต่เวลาที่ขยับตัวเร็ว — ท่วงทำนองกล่าวผลึกเธอออกจากความงามจอมปลอมเข้าสู่อะไรที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ชายคนนั้นชินเสียแล้ว แต่กระนั้นเขาก็ไม่มองเธอ เขาไม่ต้องการให้ภาพหน้าขยะแขยงทำลายบรรยากาศ

“เธอจะทำยังไง” เขาถาม “เมื่อเสร็จเรื่องแล้ว พวกเธอจะผุดขึ้นท่ามกลางซากปรักหักพังและยึดครองโลกแทนเราหรือเปล่า”

“ไม่” เธอตอบ

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ก็คนในหมู่เราสนใจเรื่องแบบนั้น อีกอย่าง เธอก็จะยังอยู่”

ผู้ชายเข้าใจว่าเธอหมายถึงเธอที่เป็นพหุพจน์ *เผ่าพันธุ์ของเธอมนุษยชาติ* เธอมักทำราวกับว่าเป็นตัวแทนมนุษย์ทั้งเผ่าพันธุ์ เขาก็ทำกับเธอแบบเดียวกัน “ฟังดูเธอจะมั่นใจ”

เธอไม่ตอบ ตัวกินหินไม่เสียเวลาเอ่ยปากในสิ่งที่เห็นตำตา เขาดีใจเพราะเสียงของเธอทำให้เขารำคาญ มันไม่ได้สัมผัสสะท้อนไปในอากาศเหมือนเสียงมนุษย์ เขาไม่รู้ว่ามันทำงานอย่างไร เขาไม่สนใจว่ามันทำงานอย่างไร แต่ตอนนี้เขาอยากให้เธอเงียบ

เขาอยากให้ทุกสิ่งเงียบ

“จบ” เขาพูด “ได้โปรด”

จากนั้น เขายื่นมือมาข้างหน้าด้วยอำนาจควบคุมที่โลกได้สั่งสอน เขาผ่านการล้างสมอง ทรมานหักหลัง และทำทารุณกรรม และอำนาจสัมผัสทั้งมวลที่นายเหนือหัวได้หล่อหลอมในสายเลือดเขาผ่านการข่มขืน ล่อลวง และการเลือกผิดธรรมชาตินานหลายชั่วอายุคน นิ้วของเขาแผ่กางและกระตุกเมื่อเขาสัมผัสจุดสัมผัสสะท้อนบนแผนที่จิตรับรู้ของตัวเอง นั่นคือคนอื่นที่เป็นทาสเหมือนเขา เขาไม่สามารถปลดปล่อยคนเหล่านั้น ทำไม่ได้ในเชิงปฏิบัติ เขาเคยพยายามแล้วและประสบความล้มเหลว แต่เขา

N.K. Jemisin

สามารถแปรเปลี่ยนความทรามของทุกคนให้เป็นประโยชน์ส่วนรวม
ประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าความอาชญาของเมืองหนึ่งและความหวาดกลัว
ของจักรวรรดิหนึ่ง

เขาจึงดำดิ่งและเกาะกุมความมโหฬารของมหานครที่ส่งเสียงฮัม
เสียงเคาะ เสียงหึ่ง เสียงสั่นเป็นระลอกคลื่น รวมถึงหินดานเบื้องล่างที่
เจียบเขียบกว่า และความร้อนกับแรงดันซึ่งหมุนเคลื่อนอยู่ข้างใต้ จากนั้น
เขาเอื้อมไถล เกาะกุมเปลือกโลกที่เหมือนชิ้นส่วนภาพต่อขนาดใหญ่ซึ่ง
รองรับทวีป

ในที่สุด เขาเอื้อมขึ้น หาพลัง

เขาเกาะกุมทั้งหมดนั้น ชั้นหิน หินหนืด ผู้คน และพลัง ด้วยมือ
ในจินตนาการ ทุกอย่าง เขาจับมันไว้ เขาไม่ได้อยู่คนเดียว โลกทั้งใบอยู่
กับเขา

จากนั้น เขาทำให้มันแตกออก

นี่คือสติลล์เนสส์ ซึ่งไม่สงบนิ่งแม้ในวันทิ้งดงาม

ตอนนี้เกิดแผ่นดินไหวสั่นสะเทือนเป็นระลอก เกิดเส้นตามแนว
ตะวันออก-ตะวันตก ตรงดิ่งเกินไป เป็นระเบียบพิศดารธรรมชาติ แผ่นตามแนว
เส้นศูนย์สูตร จุดเริ่มต้นของมันอยู่ที่มหานครยูเมเนส

เส้นที่วุ่นนี้ลึกและหยาบ ตัดเข้าเนื้อโลก หินหนืดสีแดงเอ่อขึ้นมา
สดๆ ร้อนๆ โลกรักษาตัวเก่ง บาดแผลจะตกสะเก็ดเร็วหากมองในเชิงธรณี
จากนั้นมหาสมุทรจะเข้ามาชำระและแบ่งสติลล์เนสส์ออกเป็นสองส่วน แต่
กว่าแผลจะหาย มันก็จะเนาเปื่อยด้วยความร้อน แก๊ส และถ้ารู้ลึดำเป็น
เม็ดหยาบ ซึ่งมีมากพอจะบดบังท้องฟ้าส่วนใหญ่ทั่วผืนทวีปสติลล์เนสส์
ภายในไม่กี่สัปดาห์ พืชพรรณทุกที่จะตาย สัตว์ที่พึ่งพาพวกมันจะอดตาย
และสัตว์ที่กินสัตว์เหล่านั้นก็จะอดตาย ฤดูหนาวจะมาเร็ว ทุกข์เข็ญ และ

ฤดูมรณะ

ยาวนาน ยาวนานมาก แต่มันก็จะจบลง แน่แน่นอน เหมือนฤดูหนาวทุกครั้ง
จากนั้นโลกจะกลับคืนสู่สภาพเดิม ในที่สุด

ในที่สุด

ผู้คนในสตูดิโอเนสส์ใช้ชีวิตอยู่ในสภาพเตรียมพร้อมรับมือหัตถภัย
เสมอ พวกเขาสร้างกำแพง ขุดบ่อน้ำ กักตุนอาหาร พวกเขาอยู่รอดใน
โลกที่ไร้ดวงอาทิตย์ได้นานห้าปี สิบปี หรือแม้กระทั่งยี่สิบห้าปี

ในที่สุดสำหรับกรณีนี้หมายถึง สองสามพันปี

ดูสิ เมฆเถ้าเริ่มแผ่กระจายแล้ว

ขณะที่เล่าเหตุการณ์ระดับทวีป ระดับดาวเคราะห์ เราก็ควรกล่าวถึงแห่ง
ไอเบลิสก์ ซึ่งลอยอยู่เหนือทุกสิ่ง

ครั้งหนึ่งไอเบลิสก์มีชื่ออื่น ๆ อีก ตอนที่พวกมันเพิ่งถูกสร้างขึ้น
และติดตั้ง และใช้งานเป็นครั้งแรก แต่ปัจจุบันไม่มีใครจำชื่อเหล่านั้นหรือ
วัตถุประสงค์อันยิ่งใหญ่ของมันได้ ความทรงจำเปราะบางดังเช่นหินชนวน
ในสตูดิโอเนสส์ ความจริงแล้วทุกวันนี้ไม่มีใครใส่ใจพวกมันเลย แม้ว่า
พวกมันมีขนาดใหญ่ งดงาม และน่าเกรงขามเล็กน้อย แห่งคริสตัลขนาด
มหึมาลอยอยู่ท่ามกลางหมอกเมฆ หมุนตัวช้า ๆ และเคลื่อนไปตามเส้นทางบิน
ที่ดูไร้รูปแบบ เลื่อนหายเป็นครั้งคราวราวกับไม่มีตัวตนอยู่จริง แม้ว่ามัน
อาจเป็นแค่กลของแสง (ไม่ใช่หอรอก) ชัดเจนว่าไอเบลิสก์ไม่ใช่สิ่งที่เกิดตาม
ธรรมชาติ

และชัดเจนเช่นกันว่าพวกมันไม่สำคัญ น่าทึ่งแต่ไร้ประโยชน์
เป็นเพียงป้ายสุสานจากอารยธรรมโบราณที่ถูกทำลายลงด้วยแรง
ไม่หยุดหย่อนของเจ้าพ่อโลกา ทั่วโลกมีกองหินคล้ายกันนี้อีกมาก ซาก
มหานครนับพัน อนุสาวรีย์นับล้านของวีรบุรุษหรือเทพเจ้าที่ไม่มีใครจดจำ
สะพานไร้จุดหมายอีกนับร้อย สิ่งเหล่านี้ไม่ควรชื่นชม ภูมิปัญญาปัจจุบัน

N.K. Jemisin

ในสติลล์เนสส์กล่าวไว้ กลุ่มคนที่สร้างสิ่งเหล่านั้นอ่อนแอ และตายไปตาม
ประชาคนอ่อนแอ ที่น่าละอายยิ่งกว่านั้นคือพวกเขาล้มเหลว พวกที่สร้าง
โอเบลิสก์ล้มเหลวยิ่งกว่าใคร

แต่โอเบลิสก์ยังอยู่ และพวกมันมีบทบาทในตอนอวสานโลก
พวกมันจึงควรค่าแก่การกล่าวถึง

กลับมาที่เรื่องระดับบุคคล ต้องติดดินเข้าไว้ ฮ่าฮ่า

ผู้หญิงที่ฉันพูดถึง คนที่ถูกตาย เธอไม่ได้อยู่ในยูเมเนส นับเป็น
โชคดี มิเช่นนั้นเรื่องนี้คงสั้นมาก และคุณก็จะมีตัวตน

เธออยู่ในเมืองชื่อทิริโม ตามภาษาถิ่นของสติลล์เนสส์เมืองนี้เป็น
นิคม หรือชุมชนแบบหนึ่ง แต่เมื่อเทียบกันแล้ว ทิริโมแทบไม่ใหญ่พอ
จะเรียกว่าเป็นนิคม ทิริโมตั้งอยู่ในหุบเขาชื่อเดียวกันที่ตีนเขาทิริมัส
แหล่งน้ำที่ใกล้ที่สุดคือธารน้ำไหลกะปริดกะปรอยที่คนแถบนั้นเรียกว่า
ลิตเทิลทิริกา ในภาษาที่ตายไปแล้วและเหลือเพียงเศษเสี้ยวคำ *เอทริ*
แปลว่า “เจียบ” ทิริโมไม่ใช่มหานครมันคงรุ่งเรืองในเขตศูนย์สูตร ผู้คนจึง
สร้างบ้านเมืองเตรียมรับแผ่นดินไหวที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ไม่มีหอคอยหรือ
เสาบัววิจิตร มีเพียงกำแพงสร้างจากไม้และอิฐสีน้ำตาลราคาถูกที่ทำขึ้น
ในท้องถิ่น วางบนฐานหินตัด ไม่มีถนนลาดยางมะตอย มีเพียงทางดินที่
ตัดผ่านเนินหญ้าปรก ทางดินเพียงสองสามเส้นปูด้วยแผ่นไม้หรือ
ก้อนกรวด เป็นที่ที่สงบแม้ว่าแผ่นดินไหวที่เพิ่งเกิดในยูเมเนสจะส่งคลื่น
สะเทือนเป็นระลอกมาทางใต้จนทั่วทั้งภูมิภาคราบเป็นหน้ากลอง

ในเมืองแห่งนี้มีบ้านธรรมดาๆ หลังหนึ่ง บ้านหลังนี้ตั้งอยู่บนเนิน
เป็นเพียงโพรงที่ขุดเข้าไปในเนื้อดิน บุด้วยดินเหนียวและอิฐเพื่อกันน้ำ
หลังคามุงด้วยไม้ซีดาร์และหญ้าแฝง คนหัวสูงจากยูเมเนส (เคย)
หัวเราะเยาะโพรงดินพื้นๆ แบบนี้เมื่อลดเกียรติมาเอ่ยถึงมัน (ในอดีต)

ฤดูร้อน:

แต่สำหรับชาวเมืองทริโม การอาศัยอยู่ที่ใต้ดินถือเป็นเรื่องที่ทั้งฉลาดและเรียบง่าย เมื่อถึงฤดูร้อนในบ้านจะเย็นและฤดูหนาวจะอบอุ่น ทั้งยังทนแรงสั่นสะเทือนและพายุ

ผู้หญิงคนนั้นชื่อเอสซุน เธออายุสี่สิบสองปี รูปร่างเหมือนผู้หญิงส่วนใหญ่จากเขตมิดลันด์ส สูง หลังตรง คอยาว สะโพกผายช่วยให้คลอดลูกสองคนอย่างง่ายดาย และทรวงอกช่วยให้ป้อนนมเด็ก ๆ ได้สบาย มือใหญ่กว้าง ยึดหยุ่น ดูแข็งแรง มีน้ำมีนวล ลักษณะเช่นนี้เป็นที่ชื่นชอบในสติลล์เนสส์ ผมหยิกม้วนเป็นเกลียวหนาเท่านี้วก้อยตกรอบดวงหน้า ผมสีดำจางลงเป็นสีน้ำตาลตรงปลาย ผมเป็นสีน้ำตาลอมแดงไม่น่ามองในสายตาบางคนและสีมะกอกซีดไม่น่ามองในสายตาบางคน ชาวยูเมเนสเรียก (เคยเรียก) คนแบบเธอว่า ชาวมิดลันด์สเลือดผสม พอเห็นเชื้อสายซานเซด แต่ไม่เด่นพอจะบ่งบอกได้

เด็กชายคนนั้นเป็นลูกของเธอ เขาชื่ออูเซ อายุเกือบสามขวบ ตัวเล็กกว่าเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน ตาโต จมูกกลม ฉลาดเกินวัย ยิ้มหวาน เขามีคุณสมบัติทุกอย่างที่มนุษย์เด็กใช้เอาชนะใจพ่อแม่ตั้งแต่ผ้าพันธุ่นี้วิวัฒน์ไปสู่บางสิ่งทีคล้ายกับเหตุผล เขาสุขภาพดีและฉลาด และควรจะมีชีวิตอยู่

นี่เป็นห้องนั่งเล่นในบ้านของพวกเขา เงียบ น่าอยู่ เป็นห้องที่ทั้งครอบครัวจะมารวมตัวกันเพื่อพูดคุย กินอาหาร เล่นเกม โอบกอด หรือจิกจิกกัน เธอชอบให้นมอูเซในห้องนี้ เธอคิดว่าเขาปฏิสนธิในห้องนี้

พ่อของเขาทุบตีเขาจนตายในห้องนี้

บริบทขั้นสุดท้ายคือวันต่อมา ในหุบเขาที่รายล้อมทริโม ถึงตอนนี้แรงสะเทือนระลอกแรกจากแผ่นดินไหวเคลื่อนผ่านไปแล้ว แม้ว่าจะยังมีอาฟเตอร์เชกตามมา